

modifikationer, hvis vi også tager vores primærlandbrugsproduktion med, og det bør vi jo sådan set, selv om den hører hjemme i et andet ministerium.

Og så vil jeg godt tage et tredje citat og igen fra side 2:

»Men initiativerne i erhvervsredegørelsen er kun toppen af isbjerget. Den er regeringens forsøg på at sætte en dagsorden, der rækker langt videre end centraladministration og finanslov. Hvert år skal stat, amter og kommuner træffe mange flere beslutninger, end nogen redegørelse kan indeholde, hvis strategien skal blive til virkelighed. Det er beslutninger, der både vedrører initiativer til mange millioner kroner og mindre justeringer i love, lokal erhvervsservice, offentligt-privat samspil m.v.«

Det bringer mig videre til en yderligere betragtning, og jeg skal ikke citere voldsomt, men alene henlede opmærksomheden på, at man på amtsligt og kommunalt plan i disse år også er meget aktive med hensyn til at passe erhvervspolitiske tiltag og foranstaltninger ind i den bredere sammenhæng. Jeg har de seneste dage – og det har vist alle ordførerne her og måske alle medlemmer af Folketinget – fået en målrettet erhvervspolitisk brochure fra Københavns Amt, som opstiller nogle mål og nogle midler, som alle sammen, så vidt jeg kan se, passer fint ind i det samme sigte. Og fra Kommunernes Landsforening har vi fået en blå brochure, der hedder »Kommunernes Erhvervs politik – Erfaring og Udfordringer«, hvor der er opstillet ti målsætninger, som også falder fint i hak med det her. Alt dette er sagt for at illustrere, at behovet for samordning og det, at vi trækker i samme retning, er erkendt og også er ved at blive gennemført.

For at vurdere, hvor vi er nået hen, og hvordan det går i dansk erhvervs politik, kan man jo prøve at tage temperaturen, se, hvordan klimaet er og måske banke på barometeret og så finde ud af, hvordan det vil udvikle sig. Vi skal ikke mere end et par år tilbage, før vi fra f.eks. Købmandsstandens Oplysningsbureau fik dystre meldinger hvert kvartal om, at der var så og så mange procent – jeg tror, man var tæt på halvdelen – af de danske erhvervs virksomheder, som enten var konkurstruede eller var i gang med en udvikling, der pegede mod konkursen. Den retning er vendt ganske afgørende, for tager man de samme oplysninger, de samme nyhedsbreve, i dag, kan vi se, at det tegner sig anderledes lysere.

Jeg vil ikke stå her og sige, at det er regeringens erhvervs politik skyld. Det har selvfølgelig også meget med samfundsøkonomien at gøre, og vi er heldigvis i disse år inde i en bedre udvikling for samfundsøkonomien, end vi var tidligere, specielt i starten af 1990'erne. Vi har fået en større vækst, uden at den eksploderer. Vi har fået noget, der minder om en bæredygtig udvikling. Vi har fået flere i beskæftigelse og samtidig fået stigende beskæftigelse, og vi kan se en konsolidering hos ganske mange erhvervs virksomheder.

Vi skal ikke smykke os med lånte fjer, og det her er heller ikke et forsøg på at gøre det. Men jeg har hæftet mig ved et par bramfri udtalelser fra erhvervsministeren, som jeg bestemt ikke skal tage afstand fra, snarere tværtimod. Erhvervsministeren har sagt, at nu må klynkeriet høre op, og hvis man har ordnede forhold, et godt klima og pæne fremtidsudsigter er der altså grænser for, hvor meget man skal ynke og klynke og jamre.

Det med bæredygtigheden er jo også interessant ud fra et miljømæssigt synspunkt, og her vil jeg finde et tredje – og jeg kan trøste med, at det bliver det sidste – citat fra erhvervsredegørelsen. Det er ganske interessant, når vi taler om omstillingen fra industrisamfundet til det post-industrielle samfund eller det teknologiske samfund, eller hvad vi nu skal kalde det, vi har i dag. Der står på side 3:

»Og de nye teknikker bruger mindre energi og forurenere mindre end gårdsdagens maskiner. Derfor er regeringens indsats for at styrke rammerne for omstilling og fornyelse i virksomhederne også et bidrag til et bedre miljø og til en større velfærd.«

Og det er jo faktisk noget af humlen i det hele. Vi er i den fantastisk heldige situation, at bruger vi økonomisk vækst rigtigt, er vi borte fra Romklubbens dystre profetier i 1980'erne. Det behøver ikke betyde større forurening, tværtimod. Det er en renere og mere miljørigtig teknologi, vi her er ved at prøve at indføre. Men der er selvfølgelig nogle menner, og dem skal jeg komme ind på afslutningsvis. Generelt en advarsel – ikke mindst til mig selv: Man skal passe på ikke at hvile på laurbærene. Man kan stikke sig, og det er heller ikke noget, der rækker ret langt. Der skal være en generel opmærksomhed, så man ikke tror, at alt er fint og velbevaret.

Der er tre præcise punkter, jeg vil nævne, og nogle af dem kommer vi også ind på i en debat i